

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 399/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu Martina Vernarského a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Roberta Šorla predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 33, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 406/2016 z 19. decembra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 123/2019 z 26. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

podstatných pre rozhodnutie súdu, čo nebol posudzovaný prípad, keďže krajský súd v rozhodnutí aplikáciu konkrétnych zákonných ustanovení riadne odôvodnil. Odmietol aj námietku, podľa ktorej mal krajský súd porušiť práva sťažovateľa tým, že nenariadil vo veci pojednávanie, pretože tento postup bol v súlade s § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keďže krajský súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami okresného súdu a na nariadení pojednávania nebol ani verejný záujem. Dovolanie ako neprípustné odmietol.

4. Ústavnú sťažnosť možno v podstatných častiach zhrnúť tak, že sťažovateľ v úvode ústavnej sťažnosti popisuje intenzitu zásahu do jeho osobnostných práv. Tvrdí, že napriek neexistencii právneho vzťahu medzi ním a žalobcami, títo *„boli aktívne legitimovaní, pretože aktívne postupovali proti sťažovateľovi. Ich aktívna legitimácia vyplýva aj z dokonaného skutku, keď bezdôvodne, verejne zaútočili na zákonom chránené práva“*. Právomoci, ktoré si vynucujú predstavitelia Slovenskej komory audítorov, považuje za nezákonné, pretože ohrozujú zákonom ustanovenú nezávislosť audítora. Priam ho vrhajú *„do pozície akéhosi plniča nezákonných ambícií volených predstaviteľov komory...“*. Žalovaní sa mali osobným konaním zasadzovať o to, aby jeho meno bolo v štruktúrach Slovenskej komory audítorov znevažované a difamáciami deklasované. To, ako *„osobne, bez poverenia príslušného orgánu komory žalovaní svojim konaním a výrokmi útočili na žalobcu“*, bolo podrobne popísané v rozsiahlej žalobe, potvrdené listinnými dôkazmi v prílohách, s čím sa súd prvej inštancie ani odvolací súd riadne a dostatočne nevysporiadal tak, aby bolo možné považovať ich rozhodnutia za spravodlivé. Sťažovateľ ďalej rekapituluje svoje argumenty, ktoré predniesol v dovolacom konaní, z ktorých je zrejmé, že rozsudok krajského súdu je nesprávny, nezákonný a neodôvodnený. Napriek tomu sa dovolací súd dovolaním sťažovateľa odmietol zaoberať. Napadnuté rozhodnutia považuje sťažovateľ za nesúladne s ním citovanou judikatúrou ústavného súdu, ktorá vyžaduje, aby sa rozhodnutie jasne, právne korektne a zrozumiteľným spôsobom vysporiadalo so všetkými podstatnými skutočnosťami, a ktorá zakazuje ľubovôľu a extrémne vybočenie z pravidiel výkladu či logiky pri odôvodňovaní. Preto navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv, napadnuté rozhodnutia zrušil a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie podľa vlastného uváženia.

II.

Posúdenie vecí ústavným súdom

5. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

6. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,... g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Uvedené ustanovenie dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne (nálezom). Ide o špecifickú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho a kedy ústavný súd môže rozhodnúť len na základe tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí priložených k ústavnej sťažnosti (porovnaj Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1811/20, II. ÚS 2429/20, III. ÚS 2167/20, dostupné na nalus.usoud.cz). Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytýkané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia. Ústavný súd na tomto mieste odkazuje na svoj záver vyslovený v uznesení sp. zn. IV. ÚS 79/2020 z 13. marca 2020 (bod 79), v ktorom uviedol, že *«na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces, musí ísť o pochybenia presahujúce intenzitu „nezákonnosti“. Musí ísť o tak závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) v spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi jeho stranami. Pri argumentácii, ktorá sa obmedzuje na tvrdenie, že v konaní bol porušený zákon, preto chýba súvislosť s tvrdeným*

porušením základného práva na spravodlivý proces.». V situácii, keď sťažovateľ spochybňuje právne závery všeobecného súdu výlučne s poukazom na ich nesprávnosť či nezákonnosť, stavia tým ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží.

8. V posudzovanej veci všeobecné súdy dospeli k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných (pozri rekapituláciu v bode 2). To bolo nosným dôvodom zamietnutia žaloby. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tomuto záveru nevenuje pozornosť, namiesto toho predostiera argumentáciu na podporu svojho počiatočného žalobného tvrdenia – teda že popisovaným konaním žalovaných došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Avšak s ohľadom na záver všeobecných súdov – podľa ktorého žalovaní neboli osoby pasívne vecne legitímované, teda osoby, proti ktorým táto žaloba mala smerovať (keďže konali ako orgány Slovenskej komory audítorov, a nie ako súkromné osoby), sa všeobecné súdy otázkou, či popisované konanie zasiahlo do sťažovateľových základných práv, v konaní ani nezaoberali. Preto posúdením tejto otázky nemohlo dôjsť k zásahu do základných práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta. Záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľ nevytýka v zásade nič, tým menej ho spochybňuje v ústavnoprávnej rovine. Je teda zrejmé, že sťažovateľ vo vzťahu k nosným dôvodom napadnutých rozhodnutí neuviedol žiadne relevantné námietky, dôvodnosť ktorých by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. To vedie ústavný súd k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

9. Na základe všetkých uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu